

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh

Kapitola čtvrtá

Sedm Potterů

Harry vyběhl po schodech do své ložnice a dorazil k oknu právě včas, aby zahlédl auto Dursleyových svižně vyjíždět na silnici. Na zadním sedadle mezi tetou Petunií a Dudleyem byl vidět Dedalův cylindr. Auto na konci Zobí ulice zahnilo doprava, jeho okna na okamžik zaplála červení zapadajícího slunce a pak bylo pryč.

Harry vzal do ruky Hedvičinu klec, svůj Kulový blesk a svůj batoh, věnoval nepřírozně uklizené ložnici poslední pohled a neohrabaně se vydal dolů do haly, kde nechal klec, koště a batoh u paty schodů. Světla rychle ubývalo, halu ve večerním světle plnily stíny. Byl to zvláštní pocit stát tady v tichu a vědět, že brzy opustí dům naposledy. Kdysi dávno, když zůstával sám, zatímco Dursleyovi vyrazili za zábavou, byly hodiny samoty vzácným potěšením. Kromě občasných přestávek, při kterých se plížil do lednice pro něco dobrého, pospíchal vždy nahoru, aby hrál na Dudleyho počítači nebo si pustil televizi a přepínal kanály dle svého výběru. Byl zvláštní a prázdný pocit vzpomínat na ty časy. Bylo to jako vzpomínat na mladšího bratra, kterého ztratil.

„Nechceš se naposledy podívat?“ zeptal se Hedviky, která stále nevrle ukryvala hlavu pod křídlem. „Už se sem nikdy nevrátíme. Nechceš si zapamatovat všechny ty dobré časy? Chci říct – koukni na tu rohožku. Ty vzpomínky... Dudley na ní brečel, když jsem ho zachránil před mozkomory... Nakonec se ukázalo, že mi byl opravdu vděčný, věřila bys tomu? A loni v létě, Brumbál prošel vchodovými dveřmi...“

Harry na chvíli ztratil nit svých myšlenek a Hedvika neudělala nic, aby mu ji pomohla navázat. Pořád seděla s hlavou pod křídlem. Harry se otočil zády ke vstupním dveřím.

„A tady dole, Hedviko...“ – otevřel dveře pod schody – „...tady jsem spával! Tehdy jsi mě neznala. Páni, to je malé, už jsem zapomněl.“

Harry se rozhlížel po narovnaných botách a deštnících a vzpomínal, jak při ranním vstávání vždy viděl spodek schodiště, který byl často ozdoben jedním nebo dvěma pavouky. To bylo ve dnech, kdy nic netušil o svojí pravé identitě, než se dozvěděl, jak jeho rodiče zemřeli a proč se kolem něj dějí tak divné věci. Ale Harry si dodnes pamatoval sny, které ho trápily, zmatené sny obsahující záblesky zeleného světla a v jednom případě – strýc téměř havaroval, když se o tom Harry jednou zmínil – létající motorka...

Náhle někde blízko zazněl ohlušující řev. Harry se s trhnutím narovnal a praštil se do hlavy o nízký rám dveří. Zdržel se jen na chvíli, aby použil několik oblíbených nadávek strýce Vernona, doklopýtal zpátky do kuchyně, držel se za hlavu a vyhlédl z okna do zadní zahrady.

Zdálo se, že se temnota vlní, sám vzduch se chvěl. Jedna po druhé se začaly objevovat postavy, jak se jejich ukrývací kouzla vytrácela. Scéně vévodil Hagrid s nasazenou helmou a brýlemi, který seděl na obrovském motocyklu s připojeným černým postranním vozíkem. Všude kolem něj další lidé rozkládali svoje košťata a ve dvou případech kostlivé, černokřídle koně.

Harry prudce otevřel zadní dveře a vyběhl do tmy. Ozval se všeobecný uvítací pokřik. Hermiona ho objala, Ron ho plácal po zádech a Hagrid řekl: „Všecko dobrý, Harry? Připravený na vejlet?“

„Určitě,“ řekl Harry a široce se na všechny usmíval. „Ale nečekal jsem vás tolik!“

„Změna plánu,“ zabručel Pošuk, který držel dva nadměrně vyboulené pytle a jeho kouzelné oko se točilo od setmělého nebe přes dům až k zahradě s překotnou rychlostí. „Než ti o tom řeknu, pojďme se schovat.“

Harry je vedl zpátky do kuchyně, kde se za smíchu a klábosení rozesadili na židle, lesknoucí se kuchyňskou linku tety Petunie nebo se opřeli o naprosto čisté kuchyňské spotřebiče. Ron vysoký a hubený, Hermiona s hustými vlasy spletenými do dlouhého copu, Fred a George zubící se oba stejným způsobem, Bill těžce zjizvený a s dlouhými vlasy, Pan Weasley s vlídným výrazem, začínající pleší a s brýlemi trochu nakřivo, Pošuk ostrílený, jednonohý se svým světle modrým kouzelným okem, které těkalo v očním důlku, Tonksová s krátkými vlasy v jejím oblíbeném odstínu jasně růžové, Lupin šedivější a vráscitější, Fleur štíhlá a nádherná se stříbrnými světlými vlasy, Kingsley holohlavý a ramenatý, Hagrid s divokým účesem a plnovousem, shrbený, aby se neuhodil do hlavy o strop, a Mundungus Fletcher malý, špinavý a skleslý se

svýma povadlými slídíivými psíma očima a rozcuchanými vlasy. Harrymu se při tom pohledu zdálo, že jeho srdce roste a září. Měl je všechny strašně rád, dokonce i Mundunga, který se ho při posledním setkání pokusil uškrtit.

„Kingsleyi, já myslel, že hlídáš mudlovského premiéra?“ zavolal přes místnost.

„Jednu noc se beze mě obejde,“ řekl Kingsley. „Ty jsi důležitější.“

„Hádej co, Harry?“ řekla Tonkssová ze svého posezu na pračce a mávla levou rukou směrem k němu – blýsknul se na ní prsten.

„Vy jste se vzali?“ polknul Harry a pohládl na Lupina.

„Mrzí mě, že jsi tam nemohl být, Harry. Byla to velmi tichá svatba.“

„To je báječné, gratu...“

„Dobrá, dobrá, na vyprávění bude čas později,“ zaburácel Moody do změti hlasů a v kuchyni nastalo ticho. Moody shodil pytle k nohám a obrátil se na Harryho: „Jak už ti Dedalus nejspíš řekl, opustili jsme plán A. Pius Thicknesse přešel na druhou stranu, což je pro nás velký problém. Připojení tohoto domu k letaxové síti, instalaci přenašedla, případně samotné přenášení sem nebo odsud označil za zločin trestaný vězením. Vše pod záminkou, že jde o tvoji ochranu před Ty-víš-kým. Zcela nesmyslné, když víme, že to už zařizuje kouzlo tvé matky. Ve skutečnosti tak zamezil tomu, aby ses odsud mohl bezpečně dostat.

Druhý problém: Jsi nezletilý, takže jsi stále pod kontrolou stopovacího kouzla.“

„Já ne...“

„Stopovacího!“ přerušil ho netrpělivě Pošuk. „Kouzlo, které hlídá kouzelnou aktivitu mladších sedmnácti let. Je to způsob, kterým se ministerstvo dozvídá o kouzlení nezletilých! Pokud ty nebo kdokoli kolem tebe použije kouzlo, aby tě dostal odsud, Thicknesse se o tom dozví a stejně tak i smrtijedi.“

Nemůžeme čekat do chvíle, až bude Stopování zlomeno, protože v té chvíli ti bude sedmnáct a ztratíš ochranu, kterou ti dala tvá matka. Prostě a jasně, Pius Thicknesse si myslí, že tě má pěkně zahnaného do rohu.

Harry chtě nechtě musel souhlasit s neznámým Thicknessem.

„Tak co budeme dělat?“

„Použijeme formy dopravy, které nám zbývají a které stopování nedokáže odhalit, protože k jejich použití nepotřebujeme kouzla: košťata, thestraly a Hagridovu motorku.“

Harry viděl chyby, která plán měl, ale držel jazyk za zuby, aby umožnil Pošukovi se o nich zmínit.

„Takže, kouzlo tvé matky se zlomí jenom za dvou podmínek: když se staneš dospělým, nebo...“ – Moody gestem obsáhl naprosto čistou kuchyni – „nebudeš už tohle místo nazývat domovem. Cesty tebe a tvého strýčka a tety se dneškem rozcházejí, v tom smyslu, že už nikdy nebudete bydlet spolu, je to tak?“

Harry přikývl.

„V případě, že odejdeš a už se nevrátíš, kouzlo přestane působit ve chvíli, kdy se dostaneš z jeho dosahu. Rozhodli jsme se to udělat předčasně, protože druhou možností je čekat na Ty-víš-koho až přijde a zmocní se tě ve chvíli, kdy dovršíš sedmnácti.“

Jediná naše výhoda je, že Ty-víš-kdo netuší, že tě přemístíme dnes. Nastražili jsme Ministerstvu falešnou stopu – myslí si, že to bude nejdřív třicátého. Ovšem máme co dočinění s Ty-víš-kým, takže si nemůžeme být jisti, že skočí na špatné datum. Má jistě ve vzduchu pár smrtijedů, kteří tuhle oblast hlídají jenom pro jistotu. Takže mu nabídneme tucet různých domů, každý s tak silnou ochranou, jaké jsme schopni. Každý z nich bude vypadat jako místo, kam tě chceme ukrýt, všechny mají nějakou spojitost s Řádem – můj dům, dům Mollyiny tety Muriel – chápeš.

„Jo,“ řekl Harry, ne úplně upřímně, protože pořád v plánu viděl velkou díru.

„Ty půjdeš k rodičům Tonksové. Jakmile budeš v dosahu ochranného kouzla, které jsme umístili kolem jejich domu, budeš moci použít přenašedlo do Doupěte. Máš nějaké otázky?“

„Ehm... ano,“ řekl Harry. „Možná nejdřív nebudou vědět, do kterého z dvanácti domů mířím, ale nebude to zjevné, jakmile“ – rychle všechny spočítal – „všech nás čtrnáct poletí k rodičům Tonksové?“

„Ah,“ zarazil se Moody, „zapomněl jsem zmínit klíčovou fintu. Všech čtrnáct nás nepoletí k rodičům Tonksové. Dnes večer po nebi poletí sedm Harryů Potterů, každý s jedním společníkem a každý k jinému úkrytu.“

Moody z kabátu vytáhl lahvičku něčeho, co vypadalo jako bláto. Nemusel už nic vysvětlovat, Harry zbytek plánu pochopil okamžitě.

„Ne!“ pronesl hlasitě a jeho hlas zazněl kuchyní. „V žádném případě! Pokud myslíte, že nechám šest lidí riskovat svoje životy...“

„Protože to by bylo poprvé,“ přerušil ho Ron.

„Tohle je něco jiného, vydávat se za mě...“

„No, nikdo z nás z toho není nadšený, Harry,“ řekl Fred vážně. „Představ si, že se něco pokazí a z nás zůstanou navždy poďobaní vychrtlí ťulpasové.“

Harry se neusmál.

„Nemůžete to udělat, když nebudu spolupracovat. Potřebujete moje vlasy.“

„V tom případě jsme v plánu v koncích,“ řekl George. „Pochopitelně nemáme žádnou šanci získat tvoje vlasy, když nebudeš spolupracovat.“

„No jo, třináct lidí proti chlápku, co nesmí čarovat... Nemáme žádnou šanci,“ přisadil si Fred.

„Vtipný,“ řekl Harry, „fakt zábavný.“

„Pokud musí dojít na sílu, staniž se,“ zavrčel Moody a jeho kouzelné oko se chvělo, když si Harryho měřil. „Pottere, všichni jsou tu dospělí a připravení to risknout.“

Mundungus pokrčil rameny a zašklebil se. Kouzelné oko zašlhalo jeho směrem.

„Už se nebudeme hádat. Čas běží. Chlapče, chci pár tvých vlasů. Hned.“

„Ale to je šílené, není potřeba...“

„Není potřeba!“ zavrčel Moody. „Když je tu Ty-víš-kdo a má polovinu ministerstva na své straně?

Pottere, pokud máme štěstí, tak spolkl naši falešnou návnadu a plánuje tě přepadnout třicátého, ale byl by blázen, kdyby neměl na hlídce jednoho nebo dva smrtijedy, to bych udělal já. Nemusí být schopni se k tobě dostat nebo do tohoto domu, dokud kouzlo tvé matky funguje, ale už brzy se zlomí a oni znají přibližnou polohu. Naši jedinou šancí je použít návnadu. Ani Ty-víš-kdo se nedokáže rozdělit na sedm částí.“

Harry zachytil pohled Hermiony a okamžitě se podíval jinam.

„Takže, Pottere, pár tvých vlasů, jestli můžeš.“

Harry vrhnul pohled na Rona, který se na něj šklebil ve smyslu „tak už to udělej“.

„Hned!“ štěkl Moody.

S očima všech upřenýma na něj si Harry sáhnul na vršek hlavy, popadl pramen vlasů a škusnul.

„Dobře,“ řekl Moody a zavravoral, když vytáhnul zátku z lahvičky s lektvarem.

„Přímo sem, pokud můžeš.“

Harry upustil vlas do blátu podobné tekutiny. Ve chvíli, kdy dopadl na hladinu, začal lektvar pění a kouřit, a pak naráz změnil barvu na zlatou.

„Vypadáš mnohem chutněji než Crabbe a Goyle, Harry,“ prohlásila Hermiona, než si všimla Ronova zdviženého obočí. Pak se mírně začervenala a řekla: „Však ty víš, jak to myslím – Goylův lektvar chutnal jako holuby z nosu.“

„Tak dobrá, falešní Potterové, postavte se sem do řady, prosím,“ řekl Moody.

Ron, Hermiona, Fred, George a Fleur se seřadili před zářícím dřezem tety Petunie.

„Jeden nám chybí,“ všiml si Lupin.

„Tady,“ zachraptěl Hagrid, zvedl Mundunga za zátylek a upustil ho vedle Fleur, která pokrčila nos a posunula se mezi Freda a George.

„Jsem bojovník, měl bych být radši ochránce,“ řekl Mundungus.

„Sklapni,“ zavrčel Moody. „Jak už jsem ti řekl, ty bezpáteří červe, každý smrtijed, na kterého narazíme, bude chtít Pottera zajmout, ne zabít. Brumbál vždycky říkal, že Ty-víš-kdo chce zničit Pottera osobně. Budou to ochránci, kteří se mají nejvíc čeho bát, protože je budou smrtijedi chtít zabít.“

Mundungus nevypadal moc přesvědčeně, ale Moody už ze svého kabátu vytáhl půl tuctu skleniček velkých jako kalíšek na vejce a rozdal je ostatním. Do každé nalil trochu mnoholicného lektvaru.

„Tak všichni naráz...“

Ron, Hermiona, Fred, George, Fleur a Mundungus se napili. Všichni polkli a zašklebili se, když jim lektvar protekl hrdlem. Jejich rysy začaly okamžitě bublat a rozpouštět se jako horký vosk. Hermiona a Mundungus se začali zvětšovat. Ron, Fred a George se zmenšovali. Jejich vlasy tmavly. Vlasy Hermiony a Fleur jakoby se vracely zpátky do lebky. Moody zcela nezúčastněně rozvazoval šňůrky na velkých pytlích, které s sebou přinesl. Když se opět narovnal, stálo před ním šest udýchaných Harryů Potterů.

Fred a George se obrátili jeden k druhému: „Tý jo! Jsme stejný!“

„Já nevím. Myslím, že já jsem pořád ten hezčí,“ řekl Fred, když se prohlížel v odrazu na konvici.

„Pche,“ odfrkla si Fleur, když se prohlížela ve dvířkách mikrovlnky. „Bille, netífej sse na mě, jsem chrossná...“

„Pokud jsou vám šaty moc velké, mám tady menší,“ řekl Moody a ukázal na první pytel, „a naopak. Nezapomeňte na brýle, v postranní kapse jich je šest. A až se obléknete, tak v druhém kufru jsou zavazadla.“

Pravý Harry si pomyslel, že je to nejbizarnější věc, kterou kdy viděl, a to viděl už pěkně podivné věci.

Sledoval, jak se šest jeho dvojníků přehrabuje v pytlích, jak vytahují šaty, nasazují si brýle a svoje staré šaty zase cpou dovnitř. Měl nutkání je požádat, aby ukázali víc respektu pro soukromí, když se začali svlékat. Evidentně bylo pro ně mnohem snazší ukazovat jeho tělo, než kdyby to museli dělat se svým vlastním.

„Já věděl, že Ginny o tom tetování lhala,“ řekl Ron a prohlížel si svoji odhalenou hrud’.

„Harry, tvůj zrak je opravdu příšerný,“ řekla Hermiona, když si nasadila brýle.

Jakmile se falešní Harryové oblékli, vzali si z druhého pytle batohy a soví klece – každá obsahovala vycpanou bílou sovu.

„Dobré,“ řekl Moody, když se proti němu postavilo sedm oblečených, obrýlených Harryů se zavazadly.

„Páry budou takové: Mundungus poletí se mnou na mém koštěti...“

„Proč poletím s tebou?“ zabručel Harry stojící nejbližší k zadním dveřím.

„Protože ty musíš být pod dohledem,“ zavrčel Moody a jeho oko z Mundunga už nespustilo zrak. „Arthur a Fred...“

„Já jsem George,“ prohlásilo dvojče, na které Moody ukazoval. „To nás už od sebe nedokážeš rozeznat, když jsme Harryové?“

„Promiň, Georgi...“

„Jenom jsem tě tahal za hůlku, opravdu jsem Fred...“

„Konec s hloupostmi!“ zavrčel Moody. „Ten druhý – Fred nebo George nebo kdokoliv jsi – ty budeš s Remusem. Slečna Delacour...“

„Fleur s sebou vezmu na thestralovi,“ řekl Bill, „košťata zrovna nemiluje.“

Fleur k němu přešla a vrhla na něj sentimentální servilní úsměv, u něhož Harry zadoufal, že se už na jeho tváři nikdy neobjeví.

„Slečna Grangerová s Kingsleyem také na thestralovi...“

Hermiona se viditelně uklidnila a vrátila Kingsleyemu úsměv. Harry věděl, že Hermiona také postrádá důvěru ke košťatům.

„Takže zůstáváme ty a já!“ řekla Tonksová zvesela a převrhla hrnek, jak na něj mávala.

Ron zdaleka nevypadal tak potěšen jako Hermiona.

„A ty seš se mnou, Harry. Je to v pohodě?“ zeptal se Hagrid trochu nervózně. „Poletíme na motorce, na košťata a thestraly sem moc těžkej, víš? Musíš sedět ve vozejku, páč na sedle za mnou nejni moc místa.“

„To je skvělé,“ prohlásil Harry ne zcela upřímně.

„Myslíme si, že smrtijedi budou čekat, že poletíš na koštěti,“ řekl Moody, který zřejmě uhodl Harryho pocity. „Snape měl spoustu času říct ostatním o tobě všechno, co jim neřekl dřív, takže pokud narazíme na smrtijedy, vsadím se, že si vyberou Pottera, který vypadá na koštěti jako doma. Tak dobře,“ pokračoval, zavázal pytel s šaty falešných Potterů a zamířil ke dveřím.

„Zbývají tři minuty do našeho odjezdu. Nemá smysl zamykat zadní dveře, smrtijedy to nezastaví, až sem přijdou. Jdeme...“

Harry pospíchal pro svůj batoh, Kulový blesk a Hedvičinu klec a následoval skupinu do tmavé zadní zahrady.

Všude kolem košťata přilétala lidem do rukou, Hermioně už Kingsley pomohl na velkého černého thestrala, Bill zase Fleur. Hagrid stál připraven u motorky s nasazenými brýlemi.

„To je ona? To je Siriusova motorka?“

„Právě ta!“ zářil Hagrid na Harryho. „Když jsi na ní seděl naposled, Harry, tak ses mi vešel do jedné ruky!“

Harry si nepomohl pomoci, ale cítil se trochu ponížene, když nastupoval do postranního vozíku. Byl několik stop pod úrovní ostatních. Ron se ušklíbnul, když ho viděl sedět jako malé dítě v dětském autíčku. Harry si strčil svůj batoh a koště pod nohy. Hedvičinu klec si nacpal mezi kolena. Bylo to velice nepohodlné.

„Arthur nad tím trochu koumal,“ řekl Hagrid, který si Harryho nepohodlí evidentně nevšímal. Posadil se obkročmo na motocykl, který slabě zaskřípal a zabořil se několik palců do země. „Má teď pár triků v rukávu. To byl můj nápad.“ Ukázal prstem na fialový knoflík poblíž tachometru.

„Buď prosím opatrný, Hagrid,“ řekl pan Weasley, který stál vedle nich a držel koště. „Nejsem si jist, že je to rozumné a mělo by se to určitě použít jen v případě nouze.“

„Tak dobrá,“ zavelel Moody, „všichni se prosím připravte. Chci, aby všichni odstartovali ve stejnou chvíli, jinak celá léčka ztratí smysl.“

Všichni kývli hlavou.

„Drž se pevně, Rone,“ řekla Tonksová a Harry spatřil, jak Ron vrhnul nuceně provinilý pohled na Lupina, když se jí chytil za pas. Hagrid kopnutím přivedl motorku k životu – zařvala jako drak a vozík se začal klepat.

„Hodně štěstí všem,“ zavolal Moody. „Uvidíme se za hodinu v Doupěti. Počítám do tří... Jedna... Dva... TŘI!“

Motorka zařvala a Harry cítil, jak se vozík ošklivě zakymácel. Rychle stoupali vzduchem, oči Harrymu mírně slzely, vlasy mu bičovaly tvář. Kolem něj stoupala i košťata, černý ocas thestrala se mihnul v pozadí. Jeho nohy uvězněné ve vozíku Hedvičinou kleci a batohem už bolely a začínal v nich ztrácet cit. Jeho nepohodlí bylo tak velké, že se málem zapomněl naposledy podívat na dům číslo čtyři v Zobí ulici. Když se podíval přes okraj vozíku, nebyl už schopen rozeznat, který dům to je.

A pak byli zčista jasná náhle obklíčeni. Nejméně třicet postav visících ve vzduchu v kápích zformovalo obrovský kruh, v jehož středu stoupali nevědomí členové Řádu.

Výkřiky, zelené záblesky na každé straně. Hagrid zařval a motocykl se převrátil. Harry ztratil ponětí o jejich pozici. Pouliční lampy nad ním, křik kolem, držel se křečovitě vozíku. Hedvičina klec, Kulový blesk a batoh mu sklouzly mezi kolena.

„Ne – Pomoc!“

Koště se také otočilo, ale stačil zachytit popruh batohu a vršek klece ve chvíli, kdy se motorka zase otočila do správné polohy. Chvilková úleva a pak další záblesk zeleného světla. Sova zavřeštěla a spadla na dno klece.

„Ne, ne!“

Motorka vyrazila vpřed. Harry zahlédl, že smrtijedi v kápích se rozptýlili, když Hagrid prorazil jejich kruh.

„Hedviko... Hedviko...!“

Ale sova ležela nehybně a žalostně na dně klece jako hračka.

Nedokázal to pochopit a jeho strach o ostatní byl přednější. Ohlédl se a uviděl pohybující se masu osob, výbuchy zeleného světla, dva páry lidí na košťatech odlétající do dále, ale nepoznal, kteří to jsou.

„Hagride, musíme se vrátit, musíme se vrátit!“ překřikoval hromový řev motoru, vytáhnul hůlku, hodil Hedvičinu klec na podlahu a odmítal uvěřit, že je mrtvá. „Hagride, otoč to!“

„Mým úkolem je dostat tě do bezpečí, Harry!“ křikl Hagrid a přidal plyn.

„Zastav, zastav!“ křičel Harry, ale když se ohlédnul, kolem levého ucha mu prolétly dva záblesky zeleného světla. Čtyři smrtijedi se odtrhli z kruhu a pronásledovali je. Mířili na Hagridova široká záda. Hagrid zahrnul, ale smrtijedi motorku doháněli. Poslali za nimi další kletby a Harry se musel hluboce ponořit do vozíku, aby se jim vyhnul. Kroutil se a zvolal: „Mdloby na tebe!“ Červený šíp světla vystřelil z jeho hůlky. Způsobil tak mezeru mezi smrtijedy, kteří se rozptýlili, aby kouzlu unikli.

„Drž se, Harry, tohle jim ukáže!“ zaburácel Hagrid a Harry se ohlédl právě včas, aby viděl, jak Hagrid zmáčkl svým tlustým prstem zelené tlačítko poblíž ukazatele paliva.

Zed'... pevná černá zed' vystřelila z výfuku. Harry natáhl krk a viděl, že se ve vzduchu rozšířila. Tři smrtijedi se jí vyhnuli změnou směru, ale čtvrtý takové štěstí neměl. Zmizel z výhledu, a pak se objevil za ní. Padal jako kámen s koštětem rozlámaným na kusy. Jeden z jeho společníků zpomalil, aby mu pomohl, ale pak vzdušnou zed' pohltila tma, když se Hagrid naklonil nad řídítky a zrychlil.

Další smrtící kletby proletěly Harrymu za hlavou z hůlek dvou zbývajících smrtijedů. Mířili na Hagrida. Harry odpověděl dalšími omračujícími kouzly. Červená a zelená se střetly ve vzduchu v mnohobarevných jiskřičkách a Harrymu to připomnělo ohňostroj a mudly dole, kteří netuší, co se to děje...

„Jdeme zas na to, Harry, drž se!“ volal Hagrid a praštil do dalšího knoflíku. Tentokrát z výfuku vyletěla velká síť, ale smrtijedi byli připraveni. Nejenže se jí dokázali vyhnout, ale ten, který předtím zpomalil, aby pomohl bezvědomému příteli, je dostihl. Náhle se zjevil z temnoty a všichni tři teď pronásledovali motorku a pálili po ní kouzly.

„Tohle pomůže, Harry, drž se!“ křičel Hagrid a Harry viděl, jak celou dlaní praštil do fialového tlačítka vedle tachometru.

S nezaměnitelně hlasitým řevem z výfuku vyrazil dračí oheň, do běla rozžhavený a modrý a motorka vyrazila dopředu jako kulka za zvuku skřípajícího kovu. Harry viděl, že se smrtijedi snaží uhnout, aby se vyhnuli smrtícímu plameni. Zároveň ucítil, že se vozík hrozivě zakýval. Kovové spojky, připojující ho k motorce se trhaly silou zrychlení.

„To je v pohodě, Harry!“ zavolal Hagrid v silném záklonu způsobeném nárůstem rychlosti. Nikdo teď neřídil a vozík se začal prudce kroutit v proudu vzduchu.

„Makám na tom, Harry, neboj!“ křičel Hagrid a z bundy vytáhnul svůj květinově růžový deštník.

„Hagride! Ne! Nech to na mě!“

„Reparo!“

Zazněla ohlušující rána a vozík se od motorky utrhnul úplně. Harry zrychlil, poháněn hnací silou letu

motoriky a pak vozík začal ztrácet výšku. Harry v zoufalství namířil hůlku na vozík a vykřikl: „*Wingardium Leviosa!*“

Vozík začal stoupat jako korek, neovladatelný, ale aspoň stále ve vzduchu. Ulevilo se mu ovšem jenom na chvíli, protože kolem něj proletěly další kletby. Krčil se, jak jen mohl, zamířil uprostřed blížících se postav a vykřikl: „*Impedimenta!*“

Kouzlo zasáhlo prostředního smrtijeda do hrudi. Na chvíličku muž zůstal absurdně s roztaženými rukama a nohama ve vzduchu, jako by narazil na neviditelnou bariéru. Jeden z jeho společníků do něj málem narazil...

Pak vozík začal padat doopravdy a zbývající smrtijed střelil kletbu tak blízko k Harrymu, že se musel skrčit pod okraj vozíku a vyrazil si zub o hranu sedadla.

„Už jdu, Harry, už jdu!“

Velká ruka popadla vršek Harryho hábitu a vytáhla ho z padajícího vozíku. Harry byl vytažen na sedadlo motoriky a při tom vytáhnul i svůj batoh. Zjistil, že sedí s Hagridem zády k sobě. Řítily se vpřed, pryč od dvou zbývajících smrtijedů. Harry vyplivnul krev z pusy, namířil hůlku na padající vozík a zařval: „*Confringo!*“

Pocítil strašnou svíravou bolest za Hedviku, když vozík vybuchl. Nejbližší smrtijed byl sražen z koštěte a vypadnul z výhledu, jeho společník zpomalil a zmizel.

„Promiň, Harry, promiň,“ naříkal Hagrid, „neměl jsem to zkoušet vopravit sám – nemáš tam žádný místo...“

„To nic, jenom leť dál,“ křikl Harry dozadu. Dva další smrtijedi se zjevili ze tmy a blížili se k nim.

Kletby opět začaly křížovat prostor mezi nimi. Hagrid zatáčel a kličkoval. Harry věděl, že se Hagrid neodvážá znovu použít tlačítko dračího ohně, když Harry sedí tak nejistě. Harry posílal po pronásledovatelích jedno omračující kouzlo za druhým, ale zpomalovalo je to jen málo. Střelil po nich dalším blokovacím kouzlem: Nejbližší smrtijed zahnul, aby se mu vyhnul, a jeho kápě sklouzla a v rudém světle svého následujícího omračujícího kouzla Harry spatřil podivně prázdnou tvář Stanleyho Silničky – Stana...

„*Expelliarmus!*“ vykřikl Harry.

„To je on, to je on, ten je pravý!“

Harry slyšel výkřik smrtijeda v kápi i přes hromový řev motoru motoriky. V následující chvíli pronásledovatelé zpomalili a zmizeli z výhledu.

„Harry, co se stalo?“ křičel Hagrid. „Kam zmizeli?“

„Nevím!“

Ale Harry měl obavy. Smrtijed v kápi křičel: „To je ten pravý!“ Jak to mohl vědět? Rozhlédl se po zdánlivě prázdné temnotě a cítil její hrozbu. „Kde jsou?“

Přehoupl se na sedadle, aby seděl popředu a chytil se zezadu za Hagridovu bundu.

„Hagride, udělej znova to s tím dračím ohněm, ať jsme odsud!“

„Tak se pevně drž, Harry!“

Opět zazněl ohlušující, skřípavý řev a modrobílý oheň vystřelil z výfuku. Harry cítil, že klouže z toho kousku sedadla, který měl k dispozici. Hagrid se na něj přitiskl zády, sotva zvládal držet říditka.

„Myslím, že sme je ztratili, Harry, myslím, že sme to dokázali!“ křičel Hagrid.

Ale Harry o tom nebyl přesvědčen. Cítil strach, když se rozhlížel po pronásledovatelích, kteří jistě museli přijít... Proč zmizeli? Jeden z nich měl pořád hůlku...

To je on... ten je pravý... To řekli ve chvíli, když zkusil odzbrojit Stana...

„Už jsme skoro tam, Harry. Už jsme to skoro zvládli!“ křičel Hagrid.

Harry ucítil, jak motorika trochu poklesla, přestože světla na zemi se stále zdály tak vzdálené jako hvězdy.

A pak ho jizva na čele rozbolela jako v ohni a po obou stranách motoriky se objevili dva smrtijedi. Dvě smrtící kouzla vržená zezadu minula Harryho o milimetry.

A pak ho Harry uviděl. Voldemort se vznášel jako kouř ve větru bez koštěte nebo thestrala, který by ho nesl. Jeho hadí tvář zářila z temnoty, jeho bílé prsty opět pozvedly hůlku...

Hagrid vyděšeně vykřikl a pustil se s motorkou do kolmého střemhlavého letu.

Harry se držel jako o život a posílal omračující kouzla náhodně do kroužící tmy. Zahlédl tělo, které kolem prolétlo a věděl, že jednoho z nich zasáhl, ale potom uslyšel ránu a uviděl jiskřičky vylétající z motoru. Motorika spirálou padala vzduchem, zcela mimo kontrolu.

Opět kolem nich prolétly zelené pruhy světla. Harry neměl ponětí, kde je nahoře a kde dole. Jizva ho páčila. Očekával, že zemře každým okamžikem. Postava v kápi na koštěti od nich byla už jen pár stop, viděl,

jak zvedá ruku...

Koleno sotva svíral padající vozík, když uslyšel Voldemortův výkřik: „Můj!“

Vše bylo ztraceno. Voldemorta sice neviděl ani neslyšel, ale zahlédl dalšího smrtijeda, jak mizí z cesty a uslyšel: „Avada...“

Bolest Harryho jizvy ho donutila zavřít oči, jeho hůlka jednala sama. Cítil, jak jeho ruku táhne jako nějaký velký magnet, skrze svoje pootevřená víčka uviděl fontánu zlatého ohně, uslyšel prásknutí a výkřik vzteku. Zbývající smrtijed zaječel. Voldemort zařval: „Ne!“ Harryho nos se nějak dostal kousek od tlačítka dračího ohně. Praštil do něj rukou, ve které nedržel hůlku a motorka vystřelila do vzduchu další plameny a hnala se přímo k zemi.

„Hagrid!“ zavolal Harry a křečovitě se držel motorky. „Hagrid – *Accio Hagrid!*“

Motocykl zrychlil, přitahovaný k zemi. Harry zvedl hlavu k řídkům, ale neviděl nic než stále se blížící vzdálená světla. Havaruje a nemůže s tím nic dělat. Za ním se ozval další výkřik: „Tvoje hůlka, Selwyne, dej mi svou hůlku!“

Ucítil Voldemorta dřív, než ho uviděl. Otočil hlavu stranou a zíral do rudých očí. Byl si jist, že to bude poslední věc, kterou uvidí: Voldemort, který se ho znovu snaží zaklít...

A v tu chvíli Voldemort zmizel. Harry se podíval dolů a viděl Hagrida s roztaženýma rukama a nohama na zemi pod ním. Prudce zatáhl za řídky, aby do něj nenarazil. Šmátral po brzdě, ale s uširvoucí ranou, která roztřásla zemi, se zabořil do blátivého rybníku.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh